

Trygvi Danielsen

Orðini, sum ikki finnast

"Hevur tú nakrantíð, bjarti svanur, verið á oyðnu
strond veruleikans, har sum einglarnir dansa?"
(Alheimsins einglar: Einar Már Guðmundsson)

Drongurin situr og starir á tað blanka pappírið. Klokkan nærkast 07.00 um morgunin; hann hevur sitið uppi alla nátt og skrivað, men hvørjaferð hann hevur skrivað okkurt, hevur hann verið skjótur at rukka pappírið saman og tveita tað burtur.

Hann kennir eina glæmu frá sólini, ið hevur funnið vegin ígjøgnum gluggan og inn í hansara einsluga kamar, líðandi gerast sterkari, og hann hugsar, at hóast náttin hevur verið long og drúgv, so kennist tað sum, at tíðin hevur staðið í stað. Hendan kenslan gerst bara enn meira verulig, tá hann hugsar, at tað blanka pappírið, ið liggur frammanfyri honum, eins væl kundi verið tað sama sum tað fyrsta blanka pappírið, hann fór í holt við at skriva á náttina fyri, áðrenn hann rukkaði tað saman og tveitti tað í ruskspannina.

Tað bankar á kamarshurðina.

Drufus, kom upp nú! Tú skalt í skúla skjótt. Tað er pápi Drufus. Foreldrini hjá Drufusi eru farin frá hvørjum øðrum, og hann býr hjá pápanum í løtuni. Mamman og sjeikur hennara eru sunnanfyri og ferðast, og hetta dámar Drufusi væl, tí pápin er ikki eins strangur og mamman. Tá hann býr hjá pápanum, ger hann, sum honum lystir. Tá gerst alt tað frælsið, sum honum tørvar og leingist eftir veruligt. Næstan.

Eg komi upp nú, svarar Drufus. Hendan morgunin fer hann í skúla, men tað dámar honum als ikki – hann er har mestsum ongantíð. Nógv meira sannlíkt er at síggja hann sita við ána í skóginum ella liggja undir einum træi og líta droymandi upp ímóti himni. Eisini sæst hann ofta í bussinum, har hann viðhvørt situr í fleiri tímar og eygleiðir fólk, ið koma inn í bussin; hann ímyndar sær lívssøgu teirra. Hann ímyndar sær alt um hesi fólkinum – hvar tey fara, hví tey fara har, um tey eru forelskaði, um tey vóru misnýtt sum børn, um tey hava dripið fólk, og øll fólkinum hava eina ymiska søgu at siga frá.

Drufus hevur ov nógv at fáast við til at ganga í skúla. Hví verða læstur inni í einum lítlum fongslí, tá ið heimurin rúmar so óendaliga nógv frælsi, hevur so nógvar møguleikar og har tær spennandu lívsroyndirnar bert biða spentar eftir, at tú kemur og letur tær úr læstu búrum sínum, sum bert tú hevur lykilin til. Drufus ætlar sær ikki at lata lívið fara til spillis við at sita inni í hasum gráa, syrgiliga bygninginum og lurta eftir hasum gráu, syrgiligu lærarunum, ið halda seg vera tær mest vitandi verurnar í heiminum við sínum gráu, syrgiligu frágreiðingum, tað veit hann.

Tó er eitt á skúlanum, sum gevur Drufusi eina orsök til at halda fram at ganga har, og tað er tann einasta orsøkin til tess. Ein kann enntá fara so langt sum at siga, at somikið sum Drufus hatar skúlan, og alt tað konservativa og deyðakenda, hann myndar, líka stóran tørv hevur hann á honum – ella rættari – á henni.

Hon. *Aleksandra*. Drufus teskar navnið fyri seg sjálvan, sum var tað ein loyna, ið bert hann skuldi hoyra, sum hann stendur uttanfyri skúlan og er um at fara inn.

Hon gongur á skúlanum og er eitt ár yngri enn Drufus. Hann veit, nær hon hevur frí hvønn dag, og tá stendur hann uttanfyri og bíðar í spenningi at síggja hana, og viðhvørt sær hann hana í frikorterunum eisini. Bert at kveita at henni er nóg mikið til, at sálin hjá Drufusi kennist heit og fullkomin ein heilan dag – um hann ikki hevur sæð Aleksandru ein dagin, kennir hann seg tóman innan, eins og hevur hann ikki etið eitt heilt samdøgur. Tótleiki.

Einki er nóg vakurt at lýsa hennara vakurleika – eingi orð, einki fjall, eingin bygningur, eingin sól, eingin himmal, ongar myndir, einki ljóð. Tí hon er ímyndin av tí fullkomna vakurleikanum. Tað er eins og grønu eygu hennara bidða meg at gerast forelskaður í sær, og hevði eg kunnað dottið endaleynt inn í dýpið teirra.

Tann dagin stendur Drufus í garðinum eftir skúlatíð, eyguni leita skundisliga runt eftir tí ljósa hárinum, ið glógvar sum ein bjørt stjarna ímillum allar hinar genturnar, sum bert eru menniskju; Aleksandra er ikki bert eitt menniskja, tað ber ikki til. Slíkur vakurleiki verður ikki givin einum menniskja, hann er tilskilaður gudunum.

Men so sær hann tað. Fyrst er hann skelkaður, so byrjar hjartað at duka skjótt. Síðan knýtir hann nevarnar saman í øgiligum illsinni, eygu hansara eru reyðglógvandi av øvund og hatri. Aleksandra og ein drongur koma leiðandi ígjøgnum garðin; hann sigur okkurt stuttligt, og hon flennir. Hart.

Veit drongurin ikki hvør hon er? Hevur hann ikki eygu? Sær hann ikki gentuna? Hann kann ikki vera rættsiktaður, hann má vera svakur. Dugir hann ikki at síggja, at vanlig menniskju eru ikki saman við slíkum vakurleika. Dugir hann ikki at síggja, at slíkur vakurleiki skal verða hildin reinur – hann skal verjast ímóti øllum tí ónda, so at heimurin kann halda fram við at hava hendan vælsignaða skattin í hondum; tann fullkomna vakurleikan.

Drufus fer heim. Hann er um at bresta av kenslum, men hann dugir ikki at seta orð á, hvørjar kenslurnar eru. Kærleiki, øvund, hatur, sorg, deyði, segði, hevði, helviti... Hann fløkist í sínum egnum orðum. Hann kennir, hvussu mœðið kemur yvir hann sum ein myrk skýggj eftir enn eina svøvnleysa nátt og leggur seg í seingina.

Drufus eyggleiðir tey, sum tey fara leiðandi ígjøgnum skúlagarðin og út á vegin. Hann fer aftaná teimum. Hann gongur tigandi í góðari frástøðu, so tey ikki varnast, at hann er har. Hann fylgir teimum leingi, hann veit ikki hvussu nógv tíð er liðin, kanska ein tími, ein dagur, eitt ár. Hann leggur ikki í tað – hann noyðist at gera hetta.

At enda fara tey inn í tann stóra skógin; tey ganga djúpt inn millum trøini, har eingi fólk eru. Drufus stendur aftanfyrir eitt træ og lúrir at teimum, meðan tey kyssast. Hann sær, at kossarnir gerast alsamt meira inniligir og at teirra tráan eftir hvørjum øðrum gerst alsamt størri, inntil hon er ein so ovurstór megi, at hon ikki longur kann temjast. Drufus sær, hvussu tey eymliga lata hvønn annan úr klæðunum, meðan tey brosandir og spælandir kyssast og kínast, men hann er ikki øvundsjúkur longur, hann er púra róligur og jarðbundin. Hann veit júst, hvat skal gerast.

Sum Aleksandra og Tann Svaki liggja djúpt inni í skóginum og elska, stígur Drufus varliga fram úr sínum loynistaði og gongur stillisliga ímóti teimum. Hann tekur hart í tann nakna dreingin, tveitir hann á tað grøna grasið, setir seg á hann og tekur kvørkratak um hálsin á honum. Tann Svaki roynir at berja Drufus av sær, men einki kann forða honum í at fremja rættvísi – hann ger tað jú fyrir at hjálpa dreinginum. Samstundis ger hann tað fyrir at bjarga hendan vakurleikan til restina av heiminum, sum hevur so stóran tørv á honum – ein slíkur vakurleiki kann geva fólkið eina vón. Eina vón um, at vit menniskju eru meira, enn vit halda.

Meðan hann heldur kvørkratak um hálsin á hesum syndiga dreinginum og kennir, hvussu lívið rennur úr honum, liggur Aleksandra bert og starir at honum, eygu hennara vakrari og meira glógvandi enn áður. Hon hevur ein sigursælan frið yvir sær, sum var hetta tað, hon altíð hevði ætlað sær.

Leingi eftir at tann svaki er givin at anda, sleppur Drufus honum. Hann kennir seg sum eina hetju og unnar sær eitt lítið bros til tann lívleysa dreingin. *Eg havi bjargað tær úr syndini*, hugsar hann væl nøgdur. Hann reisist og hyggur at Aleksandru, har hon nakin liggur, og eygu hansara mæta hennara staran.

Kom og elska meg, teskar hon, og aldrin áður hevur Drufus kent ein so ovurstóran longsul í øllum lívi sínum: Hon er ein eiturkoppur, ið hevur fangað hann í sínum kærleikanna vevi. Men hann veit, at hesin vakurleikin skal varðveitast og verjast, reisir seg tí og gongur avstað.

Hann gongur og gongur, men hann finnur ikki úr skóginum – trøini tykjast at vaksa í hædd, og hann sær, at andlit myndast á teimum. *Drufus*, teska tey og háðlæa eftir honum, *Drufus, tú kemur ongantíð úr skóginum aftur. Tú kanst royna alt, tær lystir, men her eingin vegur út – her er eingin loysn til gátuna.*

Tá sær hann, at andlitið hjá Aleksandru tekur skap á einum stórum, vøkrum træi.

Kom higar, áh, elskaði Drufus, loysnin er hjá mær. Eg eri vegurin út úr hesum helvitinum.

Drufus ivast ikki, men fer framvið øllum teimum óndu, læandi trønum og yvir til andlitið hjá Aleksandru, ið er myndað á tí størsta trænum, sum er í skóginum. Tá hann er komin heilt

tætt at trænum, verður hann skryktur av jørðini av øgiligum greinum, ið hava eginleikar sum ovurstórir menniskja armar, og kennir, hvussu lívið verður trýst úr honum. Tá sær hann, at tað reina, elskandi andlitið hjá Aleksandru broytir skap til eitt ræðuligt, syndigt skepilsí – tað er Tann Svaki, sum saman við øllum hinum trønum lær háðandi eftir hesum neyðarsliga dreinginum, sum fellur eitt tár í síðstu stund síni á foldum.

Drufus vaknar mestsum í einum skelki og setist kvikliga upp undir seg í seingini. Hann er alsveittur og kennir, hvussu hann skelvir um allan kroppin. *Bert ein dreymur*, hugsar hann. Hann er glaður, men tó vónbrotin um, at har framvegis finst ein drongur, ið sleppur at leiða Aleksandru ígjøgnum skúlagarðin, kyssa hana á munnin, merkja hennar nakna hold...

Hann fer upp, tendrar ljósið og setir seg at skriva. Tað kennist, sum hann alt lívið hevur roynt at lýsa tann fullkomna vakurleikan við orðum, men nú er tað honum greitt, at tað ber ikki til. Orðini eru alt, hann eigur. Tey eru alt, hann hevur at bjóða. Um tey ikki eru nóg mikið til at lýsa tað einasta, sum hevur serstakt virði í lívinum hjá Drufusi, hvat er so eftir?

Tú ert mín ævigi íblástur. Tað, sum tú ert, vilja míni orð verða, men tað er ógjørligt. Tí sært tú, tú ert ein slíkur vakurleiki, at eingi orð kunnu lýsa tað – ein vakurleiki so sannur, at hann gerst óveruligur. Tú ert orðini, sum ikki finnast.

Tá pápi Drufus tann morgunin bankar upp á hurðina, er einki svar – bert kvirra.

© Trygvi Danielsen 2009. All rights reserved.
Tað er strangliga banna at nýta tekstin, ella partar av honum, uttan at høvundan loyvi.